

Forhøjelse af Stempelafgiften, har Udvalget ikke fundet Anledning til at gaa med til.

Under Nr. 45 foreslaar et Flertal (Udvalget undtagen Broberg, Dalsgaard, Frandsen og Nygart), at Forslagets § 98 om Stempel paa Checks skal udgaa. Den almindelige Benyttelse af Checken som Betalingsmiddel maa anses som en saa stor nationaløkonomisk Vinding allerede derved, at den væsentlig indskrænker Brugen af Kontanter i den daglige Om sætning, at Flertallet maa stille sig afvisende overfor en Beskatning, der vil indskrænke denne Benyttelse. Og at Checkstempelt vil medføre en saadan Indskrænkning, kan der neppe være nogen Tvivl om; Brugen af Checks er herhjemme endnu i sin Vorden, men ogsaa her vil man sikkert høste de samme Erfaringer, som man har gjort i Tyskland, hvor Benyttelsen af dette Betalingsmiddel ogsaa er af forholdsvis ny Dato, og hvor det i 1909 indførte 10 Pfennigs Checkstempel almindelig erkendes at have virket i høj Grad hemmende. Uden en bydende Nødvendighed, som dog ikke kan siges at foreligge, vilde det, med saadanne Erfaringer for Øje, efter Flertallets Mening være uforsvarligt at indføre selv et nok saa ringe Checkstempel, der desuden er et Brud paa Lovens Rammer, som jo ikke omfatte^{de} Regninger eller Kvitteringer.

Efter § 121 har man foreslaaet en Paragraf indsat, svarende til § 66 i Stempelloven af 19. Februar 1861, idet man dog har foreslaaet det almindelige Ansøgningsstempel forhøjet til 1 Kr. Det drejer sig ogsaa her om en Beskatning, der ikke kan have Betydning for den enkelte, men vel for Statskassen. For saa vidt det drejer sig om Ansøgninger, der i øvrigt meddeles gratis, synes der ikke at være noget at indvende mod, at der paa denne Maade afkræves et Vederlag for det betydelige Arbejde, der i Regelen er Følgen af enhver Ansøgning, og i hvert Fald saa meget, at Ansøgere i Forvejen give sig til at tænke over Sagen, førend de sætte Statens Embedsmænd i Bevægelse. En Bestemmelse, svarende til § 85 i Stempel-

loven af 1861, om, at der ikke tages noget Hensyn til Ansøgninger, der ikke ere forsynede med Stempel, har man ikke villet genoptage — den gennemføres vist for øvrigt heller ikke —, og nogen anden særlig Følge har man ikke ment det nødvendigt at foreskrive. Almindelige Regler maa medføre, at der forelægges Ansøgeren en Frist under sædvanlig Tvang (Udpantning) til at berigtige Stemplet.

Da der ikke formenes at være Grund til vedblivende, efter at den hele Livsforsikring her i Landet er bleven ordnet ved Lov, og Forholdene ere fuldstændig forskellige fra dem, der forefandt i 1871, særlig at begunstige Statsanstalten for Livsforsikring, har et Flertal (Udvalget undtagen Broberg, Harald Jensen og Vejstrup) stillet Ændringsforslag Nr. 63.

Angaaende det af et Flertal (Udvalget undtagen Harald Jensen og Vejstrup) stillede Ændringsforslag Nr. 68 til § 155 skal oplyses følgende: I Tiden umiddelbart efter den gældende Sparekasselovs Vedtagelse i 1880 nægtede Administrationen gennemgaaende at indrømme Stempelfrihed for Kontrabøger med Bankinstitutter; men ikke længe efter blev den Opfattelse gjort gældende af Administrationen, at Sparekasselovens § 11 maatte siges ikke at omfatte Pengeinstitutter, som i deres Benævnelse ikke indeholdt nogen Hentydning til Sparekassevirksomhed og samtidig i deres Love ikke benyttede Udtryk som „Sparekassebøger“, „Sparekasserente“ og lignende. I 1909 blev atter denne Opfattelse imidlertid omstødt, idet man siden da har nægtet at give Pengeinstitutter Stempelfrihed for Kontrabøger efter den modsatte Fortolkning af Sparekasselovens § 11, idet det gøres gældende, at denne udelukker nye Indrømmelser af saadan Stempelfrihed for Bøger, der angaa Indskud, hvorledes man end benævner saadanne Bøger, og hvorledes man end gaar frem ved Beregningen af Udbyttet af Bogens Paalydende.

Den af denne vaklende Stilling hos Administrationen fremgaaede Ulighed i de forskellige Bankers Stilling har ikke kunnet undgaa at fremkalde stor Utilfredshed,